

kommende kan man dog, selv som den nu er, tale om en Forsikring; Statens Tilskud er dog kun $\frac{1}{3}$ af Sygekassernes Udgifter. Men her udgør Tilskuddet fra andre Mennesker og fra Staten og Kommunerne ca. $\frac{3}{4}$, saa det bliver kun meget uegentligt, man kan tale om Forsikring; det er kun ca. $\frac{1}{4}$ af Udgifterne efter Invalidforsikringsloven, der dækkes gennem Ydelsen fra Sygekassemedlemmerne.

Naar Resultatet nu er blevet et andet end det, man havde tænkt — for den Gang saa vi ret forhaabningsfuldt paa det; vi syntes, det var et manglende Led i Kæden af de sociale Love, som man indføjede, og som tiltrængtes —, naar Resultatet nu er blevet langt under Forventning, skyldes det, at de finansielle Virkninger langt har overskredet, hvad man den Gang tænkte. Man havde aldrig tænkt, at der skulde være et saadant Antal Individuer, der kunde komme ind under Invalidbetegnelsen. Man stolede den Gang paa hele det store Apparat, som Loven indførte med en nøjagtig Under søgelse gennem Lægerne og med Invalidretten, og mente saa, at Sagen laa i de bedste Hænder. Ikke des mindre har det vist sig, at det er blevet en Skuffelse trods den Samvittighedsfuldhed, der ganske sikkert har været til Stede baade hos de undersøgende Læger og hos Invalidretten. Nogen Skyld kan maaske nok lægges paa Lovens Ordlyd, der ikke tilstrækkeligt har præciseret den Invaliditet, som skulde betinge en saa betydelig Understøttelse. Under de Overvejelser, der fandt Sted, forinden Loven kom frem, havde der været debatteret meget om, hvorvidt man skulde have en ensartet Rente eller en Rente med glidende Skala. Man havnede i den ensartede Rente, og det er ogsaa meget tiltalende, for saa vidt de, der oppebærer den, hører til en ensartet Kategori. Men dette har jo ikke været Tilfældet. Endskønt de alle har haft Betegnelsen: at have mistet $\frac{2}{3}$ af deres Arbejdsevne, er der dog meget stor Forskel paa, hvad disse Personer vil være i Stand til at udrette og fortjene.

Naar man ikke vil opretholde den Fiktion, at det er en Forsikring, men siger, at det er en social Lov, en social Lov med Hjælp, stor Hjælp til Selvhjælp, falder det i Øjnene, at man ikke stiller de samme Værdigheds- og Hæderlighedsbetingelser overfor Invaliderentyderne som overfor Aldersrentenyderne. Dette bliver navnlig paafaldende, naar disse Personer naar op i den Alder, hvor de ellers kunde have modtaget Aldersrente; thi saa vedbliver de jo, uanset, om disse Betingelser mangler, at

oppebære den Invaliderente, som de har oppebaaret en længere eller kortere Tid af Livet. Jeg tror, Stemningen overfor denne Lov Landet over er saaledes, at alle er enige om, at der bør ske en Forandring, men alle er ikke enige om, *hvortledes* Nedsættelsen skal finde Sted, *naar* den skal finde Sted, og *for hvem* den skal finde Sted.

Spørgsmaalet om, hvilket Retskrav de paagældende Rentenydere har, besvares jo forskelligt fra forskellige Sider. Naar den Opfattelse, at de nuværende Rentenydere i alt Fald har Ret til at beholde den dem tilkendte Rente, er kommet frem, skyldes det ikke mindst de uovervejede Udtalelser, som baade skriftligt og mundtligt blev fremsat, den Gang Loven blev vedtaget; ogsaa enkelte Passus i Lovens Ordlyd er draget frem til Støtte herfor. Ser man paa Loven saaledes, at det er en social Understøttelseslov og ikke en Forsikringslov, bortfalder jo disse Betæneligheder, om hvilke det i sidste Instans maa være Domstolene forbeholdt at skønne.

Som Forslaget nu foreligger, udtrykker det sikkert ikke, hvad man har kunnet ønske sig eller kan ønske fra de forskellige Sider. Forslaget tilfredsstiller ikke det ærede 10de Medlem for 2den Kreds og hans Parti, som jo overhovedet ikke ønsker nogen Nedsættelse hverken paa denne eller paa de andre sociale Love; thi det ærede Medlem ønsker at indkassere Tidens Gunst eller Ugunst, hvad man nu vil kalde det, som en forøget Understøttelse til de paagældende. Men det tilfredsstiller heller ikke dem, som mener, at der ikke er det rette Forhold mellem Aldersrente og Invaliderente, eller dem, der mener, at den økonomiske Tilstand ikke tillader at give saa høje Understøttelser, som der her er Tale om. Som Forslaget nu foreligger fra Folketinget, giver det ogsaa for lidt til nogle og for meget til andre. Jeg forstaaer ikke, at man — thi Lovforslaget er jo ikke alene et Besparelsesforslag; det fremtræder tillige som en Revision af Loven af 1921 — da ikke tillige er kommet bort fra det Hul i Lovgivningen, som er opstaaet ved, at man, efter at denne Lov var vedtaget, vedtog Aldersrenteloven og derved satte Aldersgrænsen til 65 Aar, medens Grænsen for Alderdomsunderstøttelse var 62 Aar. Der er altsaa et Hul mellem de 62 og de 65 Aar, og det vilde da være rigtigt ved denne Lejlighed at søge at bringe Overensstemmelse i saa Henseende med Bestemmelserne i Aldersrenteloven.

Man maa betragte Loven i de Aar, den har virket, som en Forsøgslov, et Forsøg, der ikke er faldet godt ud, hvorfor Loven